

Sygn. akt II CZ 45/13

POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Maria Szulc

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa -
Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w K.
przy uczestnictwie A. Ś. i E. P.
o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 września 2013 r.,
zażalenia uczestnika postępowania E. P.
na postanowienie Sądu Okręgowego w K.
z dnia 8 kwietnia 2013 r.,

1. oddała zażalenie,

**2. zasądza od uczestnika E. P. na rzecz Skarbu Państwa -
Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 120 zł (sto
dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania
zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2013 r. Sąd Okręgowy w K. odrzucił – jako wniesioną po upływie terminu – skargę kasacyjną uczestnika E. P. od postanowienia tego Sądu z dnia 19 grudnia 2012 r., stwierdzając, że odpis zaskarżonego postanowienia doręczono uczestnikowi w dniu 14 stycznia 2013 r., a skarga została wniesiona dopiero w dniu 15 marca 2013 r. (art. 398⁶ § 2 k.p.c.).

W zażaleniu na postanowienie odrzucające skargę kasacyjną uczestnik wniósł o jego uchylenie, podnosząc, że przesyłkę zawierającą odpis postanowienia z dnia 19 grudnia 2012 r. z uzasadnieniem odebrała jego matka i przekazała mu ją w dniu 15 stycznia 2013 r. Sąd Okręgowy w drodze domniemania przyjął, że doręczenie nastąpiło w dniu 14 stycznia 2013 r., jednak domniemanie to może zostać obalone przez wykazanie, że w rzeczywistości przesyłka została doręczona dopiero dnia następnego. W tym celu uczestnik wniósł o dopuszczenie dowodu z jego zeznań na okoliczność daty faktycznego przekazania mu przesyłki.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sposób dokonywania doręczeń przez sąd został uregulowany w art. 131 – 147 k.p.c. oraz w przepisach rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2010 r. w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym (Dz. U. Nr 190, poz. 1277 ze zm.). Dla oceny skuteczności doręczenia istotne jest więc to, czy nastąpiło ono w sposób zgodny z powołanymi przepisami.

Zgodnie z art. 138 § 1 k.p.c., jeżeli doręczający nie zastanie adresata w mieszkaniu, może doręczyć pismo sądowe dorosłemu domownikowi, a gdyby go nie było – administracji domu, dozorczy domu lub sołtysowi, jeżeli osoby te nie są przeciwnikami adresata w sprawie i podjęły się oddania mu pisma. Przewidziany w tym przepisie sposób doręczenia polega na tym, że pismo sądowe zostaje wręczone innej osobie niż adresat, ale ze skutkiem dla adresata. Oznacza to, że doręczenie staje się skuteczne, przy założeniu spełnienia warunków określonych w art. 138 § 1 k.p.c., w chwili, w której pismo odbierze osoba wskazana w tym przepisie. Innymi słowy, elementem konstrukcyjnym doręczenia

jest podjęcie się przez osoby wskazane w art. 138 § 1 k.p.c. oddania pisma adresatowi. Okoliczność, czy i kiedy doszło do przekazania pisma adresatowi pozostaje bez znaczenia dla oceny skuteczności doręczenia i rozpoczęcia biegu terminów procesowych wynikających z dokonania doręczenia. Wykazanie, że osoba, które odebrała pismo nie przekazała go adresatowi lub uczyniła to z opóźnieniem może mieć znaczenie jedynie przy ocenie zasadności wniosku o przywrócenie terminu (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 września 1970 r., I PZ 53/70, OSNCP 1971, nr 6, poz. 100, z dnia 12 stycznia 1973 r., I CZ 157/72, OSNCP 1973, nr 12, poz. 215, z dnia 16 czerwca 1997 r., I CKN 770/97, nie publ., z dnia 14 marca 2001 r., II CZ 134/00, nie publ., z dnia 8 sierpnia 2001 r., I CZ 104/01, nie publ., z dnia 8 marca 2005 r., IV CZ 6/05, nie publ., z dnia 6 listopada 2002 r., III CZ 99/02, nie publ. i z dnia 5 lutego 2008 r., II PZ 72/07, nie publ.).

W niniejszej sprawie odpis postanowienia z dnia 19 grudnia 2012 r. z uzasadnieniem odebrała matka uczestnika, która była domownikiem i zobowiązała się przekazać tę przesyłkę uczestnikowi (k. 150). Trafnie zatem Sąd Apelacyjny przyjął, że doręczenie nastąpiło w dniu 14 stycznia 2013 r. oraz że skarga kasacyjna została wniesiona po terminie.

Z tych względów Sąd Najwyższy oddalił zażalenie jako pozbawione uzasadnionych podstaw i orzekł o kosztach postępowania zażaleniowego zgodnie z art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., art. 520 § 2 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c. oraz § 11 ust. 1 pkt 3 w związku z § 13 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. 2013 r., poz. 461).

